

Nieuwsbrief nummer 8 van Nicole.

Sinds de vorige nieuwsbrief hebben we weer genoten van een aantal leuke activiteiten, dus ik dacht dat het tijd werd om weer eens achter mijn iPad te gaan zitten en jullie weer een en ander hierover te vertellen.

Allereerst natuurlijk mijn verjaardag.

Deze happening vond plaats op 1 april.

Ik ben niet iemand die haar verjaardag viert en ik zag niet in waarom ik dat nu wel zou moeten doen.

Het feit dat ik 50 werd vond ik sowieso al geen reden tot feestvieren.

We hadden wel afgesproken dat we samen met Ric en Darron zouden gaan eten bij *Sushi Brothers*, een van de betere Japanse restaurants in New Orleans.

Ik ben erg gek op sushi, dus dat leek me een leuk idee.

Ric en Darron waren er meteen voor te vinden.

Toch kreeg ik die dag nog een aantal verrassingen te verwerken.

Alle appjes, mailtjes en zelfs kaarten per post van Katja, Boy, Tycho en Yoram en Astrid, collega van de Groenenweg, maakten dat ik me wel al meteen heel erg jarig voelde.

Verder had Boi voor mij een prachtige armband uitgezocht, gemaakt door een lokale ontwerpster. Hij is erg mooi en helemaal mijn smaak.

Dus na wat tegensputteren: *'ik hoef niets, ik heb alles, is veel te duur'*, besloot ik grootmoedig het cadeau te accepteren.

Want ik ben er superblij mee!!

's Middags had Boi een verjaardagslunch geregeld, ook met Ric en Darron.

Ik mocht kiezen waar.

Aangezien we 's avonds al in stijl gingen eten, besloot ik dat ik naar de *Big Cheezy* wilde gaan.

Daar waren we met Darron al eens geweest.

Ze maken er heerlijke *grilled cheese sandwiches*, ze lijken op tosti's, maar dan vele malen lekkerder door het gebruik van allerlei heerlijke ingrediënten, zoals speciale Amerikaanse kaas, brie, gekarameliseerde appel, kaneel, pecannoten en honing.

Zooo lekker!

'S avonds kwamen Ric en Darron ons halen om naar het Japanse restaurant te gaan.

Ik kreeg meteen dollars opgespeld, want dat is de gewoonte hier als je jarig bent.

En Boi legde meteen uit: *'she hates this, because she doesn't like to draw attention to herself'*.

Yeah, you're right!!!

Maar het aller- allerleukste was het tasje dat ik kreeg met verjaardagskaarten.

(zie foto volgende bladzijde)

Zo lief dat Boi het initiatief heeft genomen om mensen te vragen een kaart te sturen naar mijn zus en zwager, zodat zij ze konden bundelen en op konden sturen naar Ric en Darron.

En dan de respons.....ik was echt ontroerd!!!!

Nogmaals iedereen bedankt hiervoor, het maakte mijn verjaardag, die ik niet wilde vieren, wel heel erg speciaal!

Tijdens het etentje vertelden Ric en Darron dat ze de dag erna, de zaterdag, naar Alabama gingen. Hier woont een broer van Ric.

Meteen kwam de vraag of we misschien zin hadden om mee te gaan.

We zouden in een dag op en neer rijden en in *Mobile* en *Fairhope* een en ander bekijken.

En dat hebben we gedaan.

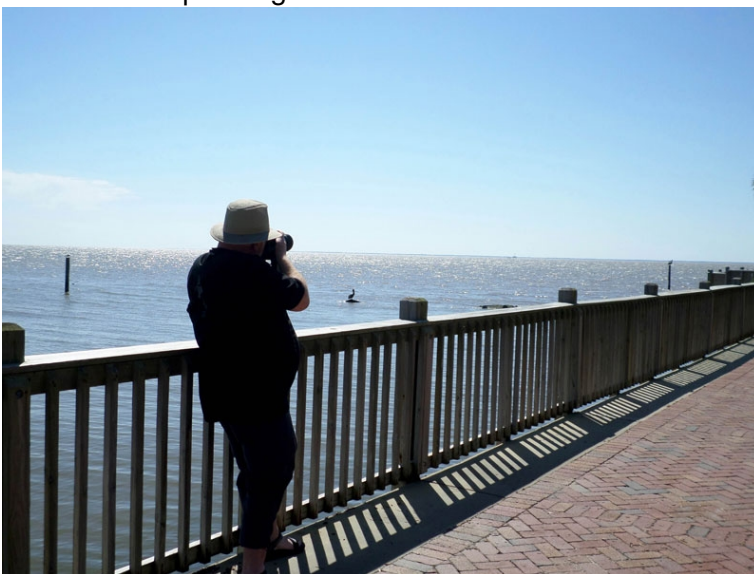
Toen we aankwamen werden we verwelkomt door familieleden van Ric, die zich verzameld hadden voor het huis, alleen de rode loper ontbrak nog.

Met zijn allen zijn we gaan lunchen in een idyllisch haventje in *Fairhope*.

Na de lunch reden we naar *Mobile Bay*.

Dit is een inham in de Golf van Mexico aan de kust van Alabama.

Het heeft een prachtig strand.

Ric vertelde een en ander over de omgeving, waar hij een aantal jaren heeft gewoond.

Hij vertelde ook dat er altijd een bepaalde strijd is tussen *Fairhope* en New Orleans.

Alles wat New Orleans heeft of doet, wordt door *Fairhope* gekopieerd en in hun ogen verbeterd. Want eigenlijk kijkt men erg naar New Orleans. Op mij kwam het wat kneuterig en burgerlijk over. De verhalen van Ric bevestigden dit nog eens.

Terug thuis, moesten we meteen door naar een *benefit* voor theater '*Happyland*', dat Melissa en Jeff (zij zijn de eigenaren) nieuw leven in willen blazen.

Dit theater was in gebruik van begin vorige eeuw tot ergens in de 50-er jaren, waarna het tot aan orkaan Katrina de bestemming kreeg van magazijn. Jeff heeft het na Katrina gekocht en zover opgeknapt, dat het weer gebruikt kan worden.

We hadden een paar weken geleden een mooie, stijlvolle uitnodiging gekregen en we hadden beloofd te komen.

Op die uitnodiging stond dat er een *silent movie* gedraaid zou worden, begeleid door live muziek, er zou een band spelen, die we al eens gezien hadden op *Jazzfest*, er waren wat acts en een *silent auction*.

Ook stond op de uitnodiging dat we stipt om 7 uur verwacht werden.

Tja, en dat bleek een probleem, gezien ons dagje Alabama en de tijd die het heen en terugrijden kostte.

Dus onderweg stuurden we Melissa een berichtje dat het helaas wat later zou worden, maar dat we zeker zouden komen.

Zo rond half 8 arriveerden we bij het theater, en we dachten stilletjes naar binnen te sluipen om niemand te storen, want tja, stipt 7 uur, en dan ruim een half uur te laat komen, dat kon wel eens storend zijn.

Nou, niets was minder waar.

Het was een lichtelijke chaos.

Ik zag Jeff slepen met een groot scherm, waar hoogstwaarschijnlijk de film op gedraaid zou worden.

Halverwege viel het ding in elkaar.

De operator was niet komen opdagen, dus die film ging niet door.

Er waren wat acts zoals een goochelaar, een cowboy met zweep, iemand die kunstjes deed aan een soort trapeze-ding, een messenjongleur.

Men had duidelijk geprobeerd een variété-avond in elkaar te draaien voor het hele gezin, maar het was het toch allemaal net niet.

De lokatie was ook nog niet helemaal gebruiksklaar, leek me.

Het deed me denken aan een loods.

De brandweer in Nederland had nooit goedgekeurd dat er zich mensen in dat gebouw zouden bevinden, met overal losse kabels, een plafond dat eruit zag alsof het elk moment kon instorten, een toilet, waarvan Boi zei dat ik er misschien beter geen gebruik van kon maken, enz.

Er was ook eten: pasta en pizza.

We besloten een stukje pizza te nemen.

Het bleek gratis te zijn (werd me heel trots verteld toen ik vroeg hoeveel ik moest betalen) en ik begreep na een hap genomen te hebben, waarom.

Het was gewoon een stukje nat karton met tomatensaus erop, waar ik geen kaas op kon ontdekken, terwijl het toch een kaas-pizza heette..

Drinken was ook wat moeilijk, ze hadden blikjes met een of andere ondefinieerbare drank, die ik vreselijk smerig vond.

Het deed allemaal erg amateuristisch aan.

Behalve de band, die was heel erg leuk.

Ik vond deze ook helemaal niet in dit geheel passen en de muzikanten kregen van het aanwezige publiek ook niet de waardering die ze verdienden.

Volgens Boi zagen de muzikanten het gewoon als een soort van repetitie.

Och ja, inderdaad, dan hoefden ze deze week niet meer bij elkaar te komen om te oefenen, dacht ik nog.

Maar toch....

Na de stijlvolle uitnodiging had ik iets anders verwacht, hoewel het wel een leuke avond was.

Er was inderdaad een *silent auction*.

Op een tafel lagen enkele voorwerpen en bonnen die gedoneerd waren door plaatselijke ontwerpers en middenstanders.

Ik zag een aparte leren ketting en een masker liggen, en als ervaringsdeskundige deed ik een bod.

Ik was blijkbaar een van de weinigen, want ik won het allebei.

Boi maakte nog een aantal mooie foto's die hij uiteraard naar Melissa en Jeff gestuurd heeft.

Ik moet wel zeggen dat ze ons naderhand uitvoerig bedankten dat we geweest waren en voor onze bijdragen.

Jeff eindigde de avond met een bedankje.

Maar het is echt een antiheld, zal ik maar even zo zeggen.

Hij staat dan op het podium, want dat was er dan wel weer, en doet dan in zijn oude, sjofele kloffie stuntelig zijn zegje.

Ik zou er een *media-traininkje* tegenaan gegooid hebben of tenminste even voor de spiegel geoeffend hebben.

Ondertussen hebben we het eerste meerdaagse festival achter de rug.

Dit muziekfestival is het grootste gratis festival in het zuiden.

Het duurt 4 dagen, waarvan de donderdag en vrijdag eigenlijk het leukste zijn, aangezien het dan met de drukte nog enigszins meevalt.

In het weekend is er op plekken geen doorkomen aan.

Het wordt ook elk jaar groter.

Dit jaar waren er 23 podia, verspreid over het *French Quarter*.

Zondag betekende voor ons een *jazzy* dagje, om en nabij *Bourbonstreet* (de door mij zo verguisde straat).

Ik vond de muziek eigenlijk heel leuk.

De bands speelden hele toegankelijke *jazzy* nummers, en met het mooie weer, en de dansende mensen op straat, was het erg gezellig.

Hondjes met zonnebrillen, inmiddels vaste gasten

De geur op *Bourbonstreet* was niet te harden, het was een bevestiging van hetgeen ik in mijn vorige nieuwsbrief geschreven had.

Om nog eens het niveau van deze toeristenstraat te onderstrepen, heb ik onderstaande foto gemaakt.

Let op de tekst op het bord waarmee reclame gemaakt wordt voor een bar: "*Huge Ass Beers*"

Met name zaterdag merkten we weer hoe vermoeiend zo'n festival kan zijn.

Je vergeet dat eigenlijk heel snel, totdat je pijn in je voeten krijgt van het lopen van het ene podium naar het andere, je je vergeet in te smeren met zonnecrème en je eigenlijk tot de conclusie komt dat je niet genoeg water gedronken hebt.

Want het is dan misschien (een zou je denken aangename) 25 graden, de *realfeel temperature* (gevoelstemperatuur) is 30 graden.

Zaterdag was ook nog de dag waarop we 's avonds naar het concert van *Mumford and Sons* zouden gaan.

Dit was even buiten New Orleans en werd gehouden in een *baseball* stadion.

Er waren 70.000 kaartjes, waarvan 10.000 zitplaatsen.

Wie het eerst komt, die het eerst maalt en Boi en ik wilden toch echt wel een zitplaats hebben.

Wat dus betekende dat we er op tijd moesten zijn.

Dus eerst een paar uurtjes *festivallen*, toen naar huis, even opfrissen, taxi bellen en weer gaan.

Maar het loonde zich, we kozen voor zitplaatsen op de bovenste ring, dat was Boi's idee.

We hadden vrij zicht, dus dat was perfect.

Uiteraard zaten we niet dicht bij het podium, maar dat vonden we allebei niet zo'n probleem.

We hadden de band al 2 keer eerder in New Orleans zien spelen, maar nooit met zo gigantisch veel mensen.

Ik had genoeg moeite gedaan om kaartjes te krijgen en de dag daarna op het werk nog eens aan mijn collega moeten uitleggen dat Mumford and Sons geen kledingmerk is (zij meende dat te weten) maar een band.

Voor mij was het een van de hoogtepunten van ons verblijf hier.

Ik vond het geweldig, blèrde elk nummer mee (ik oefen altijd in de auto en dat wierp nu zijn vruchten af) en had van begin tot einde kippenvel.

Ik heb het wel eens over een geluksmoment, en dit was er een van 2 uur lang.

Maar dan na zo'n concert.

Dan barst tussen Boi en mij een *titanenstrijd* los.

En dat gebeurt elke keer als we ergens geweest zijn, waar heel veel mensen zijn, en waarna we met de taxi weer naar huis moeten.

Na afloop van het concert stromen dus een kleine 70.000 mensen naar buiten.

Mensen die met eigen vervoer zijn, mensen die gebracht zijn door familie, kennissen enz. En je hebt mensen, en dat is het grootste deel, die met een taxi weer naar huis moeten.

Dat zijn ingrediënten voor chaos, dat snappen jullie.

Boi en ik zijn samen een gevalletje '*opposites attract*'.

We zijn heel erg verschillend, zeg maar elkaars tegenpolen.

Meestal vullen wij elkaar perfect aan, we weten van elkaar waar we goed in zijn, maken hier allebei dankbaar gebruik van, en met belangrijke zaken zitten we op een lijn.

Niets aan de hand zou je denken.

Nouououououou, na zo'n concert is van elkaar aanvullen geen sprake.

Boi analyseert de situatie:

Als we nou gewoon even blijven wachten totdat de meeste mensen weg zijn, is het gemakkelijker om een taxi te krijgen.

Dit duurt over het algemeen een drie kwartier, zegt hij altijd.

Hij vindt dit beter dan als een kip zonder kop rond te rennen om taxi's aan te houden.

Ik daarentegen, ben dus die kip, maar (vind ik zelf) met beleid.

Ik heb geen zin om 3 kwartier te blijven wachten en niets te doen.

Ik ben meer voorstander van een pro-actieve houding.

Ik begin dan te lopen naar een plek waar het minder druk is, en waar ik hoop dat ik eerder een taxi kan aanhouden.

Uiteraard hebben meer mensen dat idee, dus je loopt eigenlijk steeds verder weg.

Ik vind ook dat we gewoon een taxi moeten bellen, ondanks dat we dan waarschijnlijk ook lang moeten wachten, want duizenden mensen bellen een taxi.

Maar in mijn optiek kunnen we in die drie kwartier toch best veel acties ondernemen waarbij we misschien geluk hebben en eerder thuis zijn.

En dat is dan de strijd.

Boi wijst me ook steeds op anderen die tevergeefs taxi's proberen aan te houden, mensen die je hoort bellen en dan vloeken dat het niet lukt enz.

Op een gegeven moment zitten we dan wat stilzwijgend naast elkaar op een of ander bankje te kijken naar het tumult om ons heen, ik uiteraard zeer demonstratief met de armen over elkaar.

Zo van: *goed, dan doe ik helemaal niets meer!*

Maar als ik dan zie dat het mensen om ons heen wel lukt een taxi aan te houden, spring ik toch weer op om als een *dulle* te zwaaien naar alles wat rijdt.

Een van de eerste keren dat we in New Orleans waren is het me gelukt een politiewagen aan te houden, in de veronderstelling dat het een taxi was.

Boi stond me op een afstandje uit te lachen, terwijl ik aan de overigens zeer aardige agenten met een vuurrood hoofd moest uitleggen dat er niets aan de hand was maar dat ik dacht dat ze een *cab* waren.

In elk geval, na niet al te lang gezwaaid te hebben, stopte een taxi waar wel al mensen in zaten maar die bereid was ons ook mee te nemen.

En dan Boi's enige opmerking: *'zie je, ik zei toch na 3 kwartier is het rustiger en lukt het wel'*.

Ric en Darron hebben een filmabonnement.

Voor een bepaald bedrag kunnen ze op donderdag naar de film, worden ze uitgenodigd voor filmpremières van HBO enz.

Ze mogen elk een introductie meenemen naar de film, en we hebben hier al vaker profijt van gehad.

Nu waren ze uitgenodigd voor de filmpremière van een nieuwe HBO film: *Confirmation*.

En ze vroegen ons of we zin hadden mee te gaan.

Ja duhhhh, zeker weten!

Darron zei er nog bij dat we van te voren niet moesten eten, want bij zo'n première hoort lekker eten en drinken, en alles gratis.

We moesten wel een beetje letten op onze kleding, geen korte broeken en een hemd in plaats van een t-shirt.

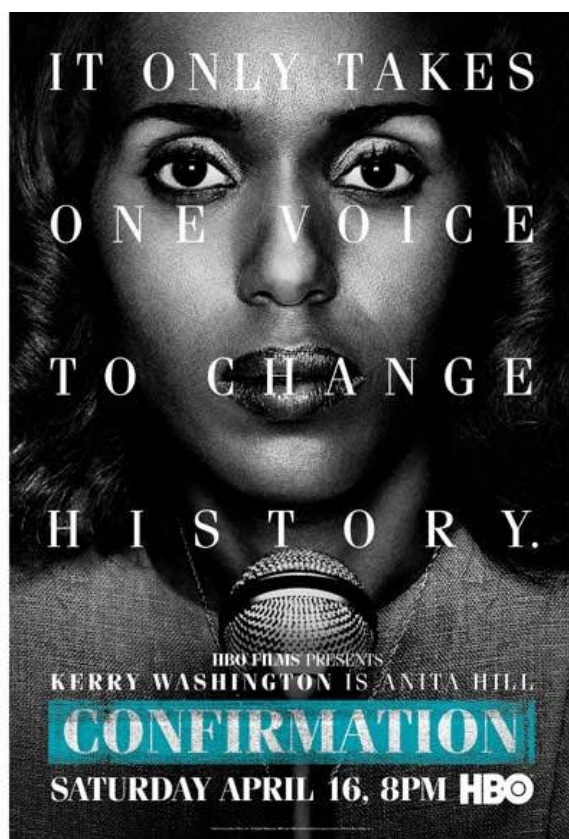
Het was heel erg leuk om mee te maken.

Het eten was heerlijk en bijzonder goed verzorgd.

Een van de hoofdrolspelers is acteur *Wendell Pierce*, die wij al kenden van de HBO serie *Treme*.

Een serie over het New Orleans na orkaan Katrina.

En jep, hij was aanwezig, hield nog een praatje, en na afloop heb ik hem ook nog een hand gegeven.

CONFIRMATION is een HBO Original Movie. De film gaat dieper in op een explosieve rechtszaak uit 1991, de hoorzittingen die het Amerikaanse Hooggerechtshof hield omtrent de zaak Clarence Thomas - Anita Hill. De zaak zou de VS een tijdje zo goed als lamleggen en onze denkwijze ten opzichte van seksuele intimidatie, slachtofferrechten en hedendaagse rassenrelaties voorgoed veranderen. Kerry Washington (Django Unchained, tv-serie Scandal) speelt de rol van Anita Hill, de vrouw die Clarence Thomas (Wendell Pierce - The Wire) tijdens de hoorzittingen van de senaat voor zijn aanstelling tot rechter bij het Hooggerechtshof betichtte van seksuele intimidatie. De beschuldigingen stelden niet alleen Thomas' reputatie in een kwaad daglicht, maar keerden ook als een boemerang in haar eigen gezicht terug toen de publieke opinie haar geloofwaardigheid in twijfel begon te trekken.

Komende vrijdag gaan we weer naar het baseball stadion, waar de opening van het seizoen gevierd wordt, met o.a vuurwerk en een brassband.

We hebben 2 gratis kaartjes en aangezien het bezoeken van een baseball wedstrijd op Boi's *to do* lijstje staat, maken we hier natuurlijk dankbaar gebruik van.

Ik heb beloofd me na afloop netjes te gedragen en als een mak lammetje Boi te zullen volgen.

In mijn volgende nieuwsbrief kunnen jullie lezen of me dit gelukt is.

Een echte cliffhanger dus.....

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

16 (Boi)	15 (Nicole)	14b (Boi)	14 (Boi)	13 (Boi)	12 (Nicole)	11 (Nicole)
10b (Boi)	10 (Boi)	09 (Nicole)	08 (Boi)	07 (Nicole)	06 (Boi)	05 (Boi)
04 (Nicole)	03 (Boi)	02 (Nicole)	01 (Boi)			